

σοῦ πεῖ ποτὲ νὰ σταματήσεις· τονὲ μεθοῦν τὰ λόγια, τὸν ξελογιάζουν, ἀφοῦ μὲ δαῦτα θράφθηκε· δώσε τον λόγια καὶ πάρ' του τὴν ψυχὴ του. Λόγια λοιπὸ νὰν τοῦ δώσουμε κ' ἐμεῖς· μὰ λόγια μεστὰ, μὲ οὐσία, λόγια ποῦ νὰν τοῦ τραβήξουν τὴν ψυχὴ στὴν Ὀμορφιά, λόγια ποῦ νὰχουν τὴ δύναμη νὰν τονὲ βγάλουν ἀπὸ τὸ βουρκο τῆς Ψευτιάς ποῦ κυλιέται σήμερα καὶ νὰν τονὲ σπρώξουνε στὰ ἀνδοτόπια τῆς Ἀλήθειας.

Τέτια λόγια γιὰ νὰ πιάσουνε, γιὰ νὰ φέρον ἀποτέλεσμα, πρέπει νὰ εἰπωθοῦνε σὲ ἱερὸ βῆμα, σ' ἐκκλησιά. Ἐκκλησιά τῆς Ἁγίας Ἀλήθειας καὶ τὸ ΡΩΜΑΙ-ΚΟ ΘΕΑΤΡΟ μας θάνα, καὶ μόνο ἂ λειτουργηθεῖ ὁ Ρωμὸς σὲ μιὰ τέτια Ἐκκλησιά θὰν τάξωθεῖ νὰ ψάλει τὸν οὐράνιο ὕμνο στὴν ποδοῦμενη Ξαναγέννησή του·

«Ἦρθε!.. ἦρθε!.. ἡ πάναγνη ἡ Κόρη! Ἦρθε στὸν ἔρημο τὸν τόπο, ἦρθε!..»

Γιατί δὲ γίνεται· τὸ θέατρό μας θὰ φέρει στὸν ἔρημο τὸν τόπο, τὴν πάναγνη τὴν Κόρη—τὴν Ἀλήθεια.

Εὐτυχισμένος ποῦ θὰ ζήσει νὰ ἰδεῖ τὸ θριαμβευτικὸ τῆς ἐρχομῆς. Ἐμεῖς μαζώνουμε τὰ βάρια σήμερα γιὰ τοὺς ἀύριανούς πανηγυριώτες καὶ ματώνουμε τὰ χέρια μας, καὶ τὴν ψυχὴ μας, στρώνοντας τὸ δρόμο Τῆς.

Ἀθήνα, Δεκέβρης τοῦ 1905.

Ὁ ἀδερφός σου

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΖΗΤΟΥΛΑΣ

La Verità sola fu figliola del tempo.

Leonardo da Vinci

ΤΟ ΣΥΧΩΡΟΛΟΓΙ

Στὸ παραθύρι ποῦ εἶσαι ἐσὺ γιὰ πὲς μου τ' ὄνομά σου.

Ὅλο τὸν κόσμο γύρισα π' Ἀνατολὴ σὲ Δύση
Καὶ σὰ ζητιάνος διάβηκα χωριὰ καὶ σταυροδρόμια
Γιὰ μιὰν ἀγάπη. Ἡ μάνα μου μ' ἔχει γεννήσει μένα

Γιὰ ξέχωρη ἀγαπητικὰ καὶ μοῦ εἶπε πῶς προσμέ-
[ρει

Σὲ ξενιτιά καὶ πῶς αὐτὴ θὲ νὰ καλοσυνέψη
Τὸ στέρφρο συννεφόκαμα ποῦ τὴν ψυχὴ μου θλίβει.
Καὶ μίσησα κ' ἀκούραστος γυρεύω καὶ σὲ στρούγγες

Καὶ σὲ παλάτια κόνεψα κ' ἀνέβηκα σὲ κάστρα
Καὶ μοναστήρια κ' ἔγειρα πολλές νηχιές σὲ πέτρα
Τοῦ δρόμου τὸ κεφάλι μου. Κι ὡς τώρα δὲν τὴ
[βρῆκα.

Καὶ μὴ γεῖας, κοπέλλα μου. Μόν' πὲς μου πῶς σὲ
[λένε

Νὰ ξέρω ἂν πρόπη νὰ σταθῶ στὴν πόρτα σου κ' ἂν
[τέλος

Πιὰ θ' ἀπιθώσω τὸ βράδι καὶ τ' ἄδειο μου ταγάρι.

Η ΓΕΝΝΑ

Σὰ δυὸ κοντάρια κ' ἤθελε νὰ βασιλέψη ὁ ἥλιος.
Μόλις τὰ πόδια μου ἔσερνα στὴ σκοτισμένη σιγάτα
Κ' ἔλεγα σιάνη γιὰ χωριὸ νὰ βρῶ νὰ ξαποσιάσω.
Μὰ ξάφνω πέρα ἀπὸ ψηλὸ λαγκάδι σὰ γυναῖκα

Νὰ βόγκαε μοῦ κάστηκε. Καὶ πῆγα κ' ἀπὸ πίσω
Ἀπὸ τὸν ἥσκιο θημιονιάς κοιλοπονοῦσε ἡ μάνα.

Μὲ πέτρες τὰ μαντρόκουλα—ποῦ δροθόριχα τριγύρω
Τὰ αἵματα γλύφω—ἔδιωξα καὶ τὸ χρυσὸ νὰ κἀνη

Γιὸ τῆς συνέπιασα. Μ' ἀνις βρέθηκε τσοῦπα νὰ
[εἶναι.

Κ' εἶπα τῆς μάνας: «Τ' ὄνομα ποῦ θὰ σοῦ κρένω
[δῶς τῆς».

Καὶ λὲς βραχνὰς τὴ σπάρραξε σὰν τ' ἀκουσε καὶ κρᾶ-
[ζει :

«Ζήτουλα, σὺρε σὸ καλὸ. Μὴ θὲς νὰ μὲ κολάσης.
«Τράβα καὶ πόδι μὴν παιῆς σὲ μάντρα γιὰ καλύβι».
Καὶ πίσωθὲ μου τὰ σκυλιὰ γαυγίζαν ἀγοιμένα.

Η ΣΑΣΤΙΚΙΑ

Τ' ἀπόμουχρο ξεφύγαγε. Στὸ βάρυπνο βουμάνι
Ἄσπρα παγώνια θλίβεθὰ ξεφώνιζαν καὶ γύρω
Τὰ βουρκομένα σὺννεφα σταχιά χλωμάδα χύσαν.
Τὸ μονοπάτι πνίγουνταν ἀπ' τοὺς μπλεγμένους βᾶ-
[τους.

Καὶ στῆς κλεισούρας τὴν καρδιὰ φωταδερὸ ξανοίγω
Παλάτι κ' ἀνοιχτόφεγγαν πόρτες καὶ παραθύρια.
Ψυχὴ δὲ σάλευε οὔτε σκιά περνοῦσε κ' ἀνεβαίνω
Κι ἀλλόκοτα τὰ πόδια μου στὴ σκάλα ἀνιλαλοῦνε.

Μέσα σὲ σάλα διάφορη κλεφτοπατώντας βροίωκα
Πανώριο νεκροκεῖββατο καὶ σκύφω κ' ἀγναντεύω
Τὸν ὕπνο τὸν ἀσάλευτο τοῦ μισμοῦ καὶ νοιώθω

Πῶς πέθανε ἡ ἀγάπη μου χωρὶς νὰ τὴν προφιάσω.
Καὶ κοίτονταν πανόμορφη σὰ δῆγισα καὶ πάνω
Στὸ χεῖλια τῆς χαμόγελο γλυκίτατο στεκούνταν.

ΤΟ ΨΥΧΟΡΑΓΗΜΑ

Δερβένα καὶ βουνοποριές εἶχε τὸ χιόνι φράξει.
Βοριάς δυνάστης πάγωνε καὶ τὰ ζουλάπια οὐδριάζαν
Στὶς ξαίθρες. Καὶ σὲ φτωχικῆς καλύβας τὸ κατώφι,
Ἀποσταμένος ἔγειρα κ' ὕπνος χλωμὸς μὲ πῆρε.

Μὰ ξύπνησα ἀπὸ τὴ γλυκιά τὴ νάρκη καὶ νοντά μου
Βλέπω γυναῖκεια πρόσωπα νὰ σκύφουν καὶ σὰ χᾶδι
Τῆς σιᾶς μοῦ φτάνει ἡ ζεστασιά. Καὶ δὲν τολμῶ νὰ
[σιρῶσω

Πάνω σὲ στροῦμα μήπως καὶ σὰν ὄνειρο χαθοῦνε

Κ' ἡ φλόγα κ' ἡ καλοβολιά καὶ τ' ἀγαλὰ τὰ χέρια.
Μισόκλειστα θαμποθωροῦν τὰ μάτια μου. Μὰ τώρα
Μοῦ φαίνεται ἥλιος γλιστρήσε λὸξὸς ἀπ' τὸ φεγγίτη

Καὶ χύνεται χρυσόχρονδος σὲ κερασιάς κεφάλι.
Καὶ τὸ δρόνι τῆς γυροῦ κ' ἀκούγω τὸν ἀχὸ του
Σὰν ἀπὸ μάκρος. Τάχα ἐδῶ μὴ νὰ εἶταν τὸ λιμάνι;

ΕΡΜΟΝΑΣ

Ὁ Τίμωνας ὁ Μισάνθρωπος κάποτε ποῦ εἶχανε
βουλή οἱ Ἀθηναῖοι, παρουσιάστηκε σ' ἀφτὴ κ' ἀνέ-
βηκε σὲ βῆμα· κ' ἀφοῦ γίνηκε βαθιὰ σιωπὴ γιὰ τὸ
παράξενο τοῦτο πρᾶμα, τοὺς εἶπε :

— Ἐχω, ὦ ἄντρες Ἀθηναῖοι, ἓνα μικρὸ οἰκό-
πεδο, καὶ μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχει κάποια συκιά, ποῦ
ὡς τὰ τώρα πολλοὶ πατριώτες μας ἔχουνε κρεμαστῆ
ἀπ' αὐτὴ. Ἐπειδὴ λοιπὸν σκοπεῖω νὰ χτίσω σὲ
οἰκόπεδο, θέλησα νὰ τὸ πῶ μπροστὰ σ' ὄλους σας,
ὅτι ἀγίως καὶ θέλουμε μερικοὶ ἀπὸ σᾶς νὰ κρεμα-
στοῦν, ἄς πᾶνε προτοῦ νὰ κόψω τὴ συκιά.

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Κυριακὴ 11 τοῦ Δεκέβρη.

Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε καὶ πορεύομαι δοκι-
μάσοι αὐτά: ἐρωτῶ σε ἔχε με παρητημένον.

(Λουκᾶ 14).

Ἡθέλησε, λέγει τὸ σημερινὸ Βαγγέλιο, μιὰ
φορὰ ἓνας τρανὸς ἀφέντης νὰ κάμη μεγάλο φαγο-
πότι κ' ἔστειλε τὰ κοπέλλια του νὰ πῆ στους κα-
λεσμένους νὰ κοπιᾶσουν, γιατί ὅλα ἦτανε ἐτοιμα.
Οἱ καλεσμένοι ὅμως, ἀνθρώποι ἀδιάντροποι καὶ χω-
ριάτες, γυρίσανε τίς πλάτες τους κ' ἄλλος προφασί-
ζονταν πῶς ἀγόρασε χωράφι, ἄλλος πῶς παντρεύ-
τηκε, κ' ἄλλος πῶς ἀγόρασε πέντε ζευγάρια βόδια
κ' ἤθελε νὰ τὰ δοκιμάσῃ. Αὐτὰ τὰ μωρόλογα ἦσανε
τὰ κοπέλλια καὶ τὰ εἶπανε τᾶφντικῶς τότε αὐτὸς
ἐθύμωσε καὶ τοὺς προστάζει, ὅποιον βρῶνε μπρὸς
τους, κουτσό, στραβό, φτωχό, σακάτη, νὰ τοὺς πε-
ριμαζέψουν σὲ σπῆτι, νὰ φάνε καὶ νὰ πιοῦνε. «Κα-
νένας ἀπὸ κεινοὺς τοὺς προκομμένους, ὅπου πρωτοκά-
λεσα δὲ θέλω μὴδὲ νὰ γευτῆ τὸ φαγὶ μου. Πολλοὺς
ἐκάλεσα, μὰ λιγιστοὶ εἶχανε μυαλὸ νὰ ἐχτιμᾶσουν
τὸ κάλεσμά μου».

Κανέναν ἄλλον δὲν ἠμποροῦσε τόσο καθαρὰ καὶ
ξάστερα νὰ δώσῃ τὴ διδαχὴ, πῶς ὁ ἄνθρωπος μο-
νάχος τοῦ τιμᾶται καὶ προκόβει, καὶ μόνχος τοῦ
καταφρονιέται καὶ χαντακώνεται, ὅσο τὸ εἶπε ὁ Χρι-
στός, ὁ Θεὸς καὶ Αὐτρωτῆς τοῦ κόσμου, ὁ Θεός,
ὅπου ἐχτύπησε κατακέφαλα τὴν κάθε πρόληψη καὶ
ματαιότη τὸ κόσμου. Ποῦ τῆς καθημερινῆς ζωῆς
δὲν μπορεῖς νὰ ταιριάζῃς τὴ σημερινὴ παραβολὴ του;
Ὅπου θέλεις. Καὶ γιὰ νὰ μὴ θαρροῦμε πῶς τὸ
Βαγγέλιο εἶναι μονάχα γιὰ ἀγιωσύνη κ' ὄχι γιὰ
διδαχὴ, ὡς καθὼς ἐκάμανε οἱ προκομμένοι· μας νὰ
πιστεῖν ὁ ἀπλὸς κόσμος, θὰ πάρωμε τὴ σημερινὴ
παραβολὴ νὰ τὴν ταιριάζωμε μὲ τὴν ἐθνικὴ μας
κατάσταση καὶ νὰ μάθωμε ἀπ' αὐτὴ τί ἔπρεπε νὰ
κάμωμε γιὰ τὴν ἐθνικὴ μας σωτηρία, καὶ τί θὰ πά-
θωμε, ἀφοῦ δὲν ἐκάμαμε τὸ χρέος μας, ἀφοῦ δὲν
ἐσταθήκαμε ἕξιοι.

Ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ ἔθνος γιὰ νὰ περπατήσῃ τὸ
δρόμο τῆς ζωῆς του πρέπει νὰ βλέπῃ μπροστὰ του,
πρέπει νὰ περπατῆ μὲ γνώση, μὲ δικαιοσύνη, μὲ
ἀλήθεια, πρέπει νὰ ξέρῃ τὴν κάθε περίσταση καὶ νὰ
βρίσκειται πάντα ἐτοιμὸς νὰ κάμη τὸ χρέος του.
Ἀλλοῶς δὲν πρέπει νὰ προσμένῃ προκοπὴ κ' ἔλεος.
Τὸ δικὸ μας τὸ ἔθνος ἀφοῦ τ' ἀνέστησε ἡ παλλη-
καριά τῶν πάππων μας στὰ εἰκοσιένια καὶ ἡ ἀγάπη
τῆς Εὐρώπης στὴ δοξασιμένη μας φύτρα, ἐβάλλτηκε
ἴσα ἀπάνω σὲ τὸν δρόμο τῆς προκοπῆς κ' ὄλοι ἀπὸ
παντοῦ τοῦ εἶπανε: «Κοίταξε τώρα, σὲ χεῖρι σου
εἶναι νὰ μεγαλώσῃς καὶ νὰ τρανιψῆς». Ἡ φωνὴ τοῦ
Θεοῦ καὶ τὸ θέλημά του μὲ τὸ στόμα τῶν μεγάλ-
ων τῆς γῆς μᾶς ἐφώναζε πῶς τὸ μέλλον εἶναι δικό
μας καὶ μᾶς ἐκάλεσε νὰ ἐτοιμαστοῦμε γιὰ τὸ με-
γάλο πνευγύρι τῆς ἐθνικῆς μας ἀποκατάστασης.
Ἐμεῖς ὅμως αὐτιὰ εἶχαμε καὶ δὲν ἀκούσαμε, μάτια
εἶχαμε καὶ δὲν εἶδαμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ-
νος ἐφώναζε, εἶπατε, κοπιᾶστε, γιὰ σᾶς ἐτοίμασα
τὴν κληρονομίαν τῆς Ἀνατολῆς· ἐτοιμὴ εἶναι. Ἐμεῖς
τοῦ κάκου· στοῦ κουφῶ τὴν πόρτα χτυποῦσανε τῆς
θεϊκῆς Πρόνοιαν τὰ λόγια. Αἱ καὶ σὺ μὲ τὸ πνευ-
γύρι σου, ἐλέγαμε ἐμεῖς, ὅλο τὸ ἔθνος, οἱ Ὑπουρ-
γοὶ του, οἱ Ἀρχόντοι του, ὁ Στρατὸς του, ὁ Στό-
λος του, ἡ Δικαιοσύνη του, ἡ Ἀσφάλειά του, ἡ

Παιδεία του, ή Εκκλησία του. "Αφσέ μας στην ήσυχία μας· για μ'εξ ή εθνική αποκατάσταση είναι πίες πήττα νά σε φάγω· ο κόσμος είναι· υποχρεωμένος νά έρτη μέ τους στόλους του και μέ τους στρατούς του νά μας δώση όλες τις χώρες και «Από του Ίστρου μέχρι του Ταινάρου και από του Ίονίου μέχρι του Εύφρατου και Τίγρητος συμπεριλαμβανομένων και των νήσων, να μ'ή είπωμεν Μεγάλην Ελλάδα και Σικελίαν, Κυρήνην και Αίγυπτον· διότι ήμεις είμεθα των Μαραθωνομάχων οί εύκλειεις απόγονοι και του Περικλείους και Δημοσθένους οί αναγκαίοι κληρονόμοι». Αύτ'α τ'α κόφια καρδία πόσες και πόσες φορές τάκούσαμε; Πόσες φορές αύτ'α τ'α ξεραστικά μ'εξ τ'α έποτίσανε οί φωνακλάδες ακήρυκες των άπαραγράπτων δικαιωμάτων του Έλληνικού Έθνους; Και όμως αύτός ο Χριστός κηρύχνει είς τό πείσμα όλων των άνοήτων, Αύτός, όπου ή άπρόσεχτη άνθρωπότη τον έπ'ηξε για έναν όνειροπόλο ιδεολόγο, ο παραπάνω άπ' τον καθένα διδάσκαλος, και κήρυκας τ'ης πραχτικότης, Αύτός, λέγω, κηρύχνει πώς ο κάθε ένας ε' αυτόν τον κόσμο πρέπει ν' απολύση τό χέρι του νά κάμη κείνο που τον καλεί τό θέλημα του Θεού και νά μ'ην προσμένη από κανέναν άλλον.

Κύριοι Υπουργοί του Έλληνικού Βασιλείου, έλατε, κοπιήσατε είς τό τραπέζι, φωνάζει ή σάλπιγγα του Θεού, όπου θά φαγωθή Θράκη και Μακεδονία, Ήπειρος και Άλβανία, Κρήτη και νησιά, και τόσα και τόσα.—"Α, μ'εξ τό πέτυχες και σ' έβρήκες την ώρα. Άγρον άγοράσαμε· έχε μας παρατημένους· έχομε τις φροντίδες και τις έννοιες μας τί θά θά κάμωμε τον Σχολάργη Παρκαμπυλίον και τον άλατοποθηκάρη Κωθωνίον· έχομε και σένα νά μ'εξ φωνάζης για Μακεδονίες και Θρ'ακες· έχε μας παρατημένους· αύτ'α π'ες τα στους προγόνους μας· ήμεις έχουμε τις σκοτούρες μας και τις δουλειές μας, τ'α βώδια μας και τους δασκάλους μας, τ'α χωράφια μας και τους κουμπάρους μας.

Κοπιήσατε, "Αρχοντες και Μεγιστάνες τ'ης Χώρας, είς την κληρονομιά που ως καθώς μουρμουρίζετε είνε δική σας άπ' τον καιρό που στάθηκε ο κόσμος. Δέν έχομε καιρό, θ' αποκριθούμε· ήμεις έχομε τόσα ζευγάρια βώδια νά τιμαρέψωμε· έχομε τους εκλογηδες μας, τους ποσαπαίρηδες, τ'α ρουσφετάκια μας. Δώστε μας ό,τι προαιρείστε· για τό γλέντι που μ'εξ καλείτε, δέν άδειάζομε.

"Ελα όλο τό Έθνος, έλα όλο τό Ρωμαϊκό. Δέν

έχομε καιρό· και παντρολογώμαστε, και τέτοιαν ώρα τέτοια λόγια δέν ταιριάζουν· ήμεις δέν είμαστε για τέτοια γλέντια· δέν τ'α κόβουν τ'α δόντια μας· Θέλεις εκλογές, συλλαλητήρια, κουμπουρίες; σφάζιμο για τό φιλότιμο; ελληνικούρες; σανίδες; είμαστε στό φτερό· άλλο τίποτα μ'ή γυρεύης.

Τ' ακούει αύτ'α ή θεική ύπομονή, τάκούει και δέν μπορεί ως τό τέλος νά βαστάξη τ'α παράξενα. Τέτοια λοιπόν; Βώδια και χωράφια και παντρολογήματα και προγόνους, εκλογές και κουμπάρους, συλλαλητήρια και κουμπούρες, βουλευτάδες και σανίδες, αύτ'α σ'ας άρίσουν, αύτ'α νειρεύεστε νύχτα μέρα; Λοιπόν νά που βρήκατε την παράδεισό σας· τί άλλο θέλετε; καθήσατε στην ήσυχίαν σας κι άλλοι άς κοπιήσουνε στό έτοιμο τραπέζι. Έμπρός σακάτηδες, όρίστε κουτσοί, στραβοί, κουλοί, προστυχογεννημένοι, Ρουμάνοι και Βούργαροι, Σέρβοι και Μαυροβουνιώτες, Αύστριακοί και Ίταλοί, Άρβανίτες και Άρμένιδες, Σκύθες και Άραπάδες, έλατε φάτε, πιήτε στην ύγειά και την προγονική δόξα ατών ένδόξων απόγονων του Πλάτωνος και του Έπικούρου· αύτ'οί ήτανε οί καλεσμένοι μου, αλλά δέν έβρήκαμε καιρό οί καημένοι νά κοπιήσουν, κι' έτσι γενήκατε σεις οί εκλεκτοί μου, οί αγαπημένοι μου, σεις που έχετε τ'η δύναμη νά σακρώνετε ιστορία και δέν καρτερείτε άπ' τ'α κόκκαλα των προγόνων σας ζωή και προκοπή.

Αύτ'α διδάσκει τό σημερινό Βαγγέλιο για κεινούς που έχουν αύτ'ια νάκούνε και μυαλό νά καταλαβαίνουν ό,τι ακούνε. Ο κάθε άνθρωπος, κ' ή κάθε εποχή καιροστόνει την τύχη της και τ'η δόξα· ο Θεός δέν θέλει τον άπρόκοφτον άνθρωπο, τό άπρόκοφο Έθνος. Κι' οί Όθραίοι τον παλιό καιρό καυκίωντανε πώς ήτανε παιδιά του Άβραάμ· μια όμως και δέν έβρεθήκανε πιδέξιοι νά δεχτούνε τ'α δώρα του Θεού, όπου κατέθηκε ο Ίδιος νά τους φέρη, τους εξέγραψε άπ' την ιστορία των βασιλείων τ'ης γ'ης και τους έσκορπίσε στα τετραπέρατα του κόσμου. Και τώρα μ' όλη τους την άρχοντιά, την γραμματοσύνη, την εξυπαδάδα, είνε για τον κάθε εθνικά αποκατεστημένον χαμαλη σαν τ'α σκυλια, που έχει ο καθένας τό δικαίωμα νά κλωτσή και νά τ'α χτυπή, όπου τ'α ε'ρη. Από δω τους διώχουν, από κει τους άρπαχουν· έδω τους χτυπούνε, εκεί τους σκοτώνουν, και τό δικιο τους πούπετα δέν τό βρίσκουν. Και όμως είνε τέκνα του Άβραάμ.

"Αρ'ου λοιπόν ο Θεός, ο μεγάλος και παντοδύνα-

μος, ο πολυέταιος, ο πολυέσπλαγχνος, τό Έθνος, όπου ξεχώρισε ανάμεσα σ' όλα τ'α Έθνη ως διαλεχτό, και του έταξε πώς θά κυριέψη τ'η γ'η, όταν τό είδε πώς δέν είχε όρεξη για τέτοιο μεγάλο ριζικό, τό πέταξε σαν άποπάτι, σ'α σκόβαλο στους πέντε δρόμους όπου τό καταπατεί ο κάθε Κατσίβελλος. Δέν έθυμήθηκε ούτε τον Άβραάμ τό φίλο του, ούτε τον Ίσαάκ τον αγαπημένο του, ούτε τον Ίσραήλ τον άγιο του, ούτε του Δαβίδ τις παναρμόνιες μελωδίες, ούτε του Σολομώντ'α την ούρανοκατέβατη σοφία, ούτε Προφήτες και Κριτάδες. Κι' ύστερα άπ' αύτ'α τί προσμένεις σ' ο Ρωμιοί, ο Γραικοί, ο Έλλην;

Ο Θεός έδωκε φρένα και σκέψη στον άνθρωπο νά γυρεύη μ' αύτ'α την προκοπή του· έ'ω άπ' αύτό κατέθηκε κι' ο Ίδιος και μέ λόγια και σοφές παραβολές του έδειξε πώς πρέπει νά μεταχειρίζεται αύτ'α τ'α θεϊκά του δώρα.

Άλλοίμονο στον άνθρωπο, δυστυχία στό Έθνος που δέν καταλαβαίνει τις συμβουλές του Θεού. Θά καταντήση αύτό τό πρωτοκλέστο σ'ης προκοπής τό δρόμο, τό περίγελο του κάθε σακάτη και ψωριασμένου.

Όποιος έχει αύτ'ια άς ακούη του Θεού τ'α λόγια· κι' όποιος έχει μάτια, άς βλέπη τό δρόμο που του δείχνει. Έτσι μονάχα μπορεί νά σωθή.

Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Κάποτε ο γιος μιν'ης Σπαρτιάτισσας κουταθήκε στον πόλεμο και για τούτε στενοχωριότανε παραπολύ.

— Μ'η λυπάσαι, παιδί μου, του είπε κείνη, γιατί σε κάθε βήμα σου θά θυμάσαι την παλληκαριά σου.

Ο βασιλιάς Λυσίμαχος είπε κάποτε στον Φίλιππ'η τον κωμωδιογράφο που είτανε φίλος του και σύντροφός του:

— Τί θέλεις νά σο' χαρίσω;
— Ό,τι θέλης, του άποκριθήκε κείνος, έξόν από τ'α μυστικά σου.

Μια φορά ο Φίλιππος ο βασιλιάς τ'ης Μακεδονίας ήθελε άπάνου στο τραπέζι, νά διορθώση ένα τραγουδιστή και νά του μιλήση για μουσική· κι ο τραγουδιστής του είπε:

— Νά μ'η σο' τό δώση ο Θεός, βασιλιά μου, τέτοιο κακό, ώστε νά ξέρης άφτ'α καλύτερ' από μένα.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

(Τ'ης Μιτυλήνης)

Τ'α παραμύθια αύτ'α τάχει μαζεμένα συγγενής μου από παλαιώτερος καιόικου· του Μολίβου. Τάχει όμως κατασφωμένα όχι καταπώς τάκουσε, παρά όπως μιλεί ο κόσμος σ' ή με ο α εκεί πέρα. "Αν τ'α είχαμε από χωρικού στόμα θά μ'εξ είταν ίσως πιο χορήσιμα· μ'εξ δ'αν έρχονται από χωρικού στόμα πρέπει νά είναι λέξη λέξη όπως τ'α πρόφερε ο χωρικός, ειδεμή προξενούνε σύγχυση, κ' έχομε πολλές τέτοιες συλλογές που άνταμώνονται όλοι οί γλωσσικοί τύποι μέσα τους. Ισθλάχιστο σ' αύτ'η τ'η συλλογή βλέπουμε πώς μιλάνε στα χωριά οί κάπως πιο μορφωμένοι, όταν τό κεφάλι τους δέν είναι ζαλισμένο από ξένη γλώσσα ή από την καθαρεύουσα. Κ' έτσι χρησιμεύει τό λεχτικό αύτό σαν είδος βάση για όσους φιλοτιμιούνται νά γραφούνε τ'η α λ ο υ μ ε ν η γλώσσα, — δηλαδή τ'η λαλούμενη από τους μορφωμένους, την κοινή.

A. E.

A'.

Είταν μια φορά ένας κλέφτης ζακουστός, και πήρε ένα παληκάκι νά τό μάθη την τέχνη του, και βγαίνουν μαζί στην κλεψιά "Υστερ' από λίγα χρόνια ο μικρός έμαθε καλλίτερα άπ' τό μεγάλο την κλεψιά. Μια βραδιά συμφώνησαν οί δυό νά π'αν νά κλέψουν μέσ' άπ' τό χαζανέ του βασιλιά φλωριά. Πήγαν λοιπόν τ'η νύχτα, άνέβηκαν στα κεραμίδια του παλατιού, άνοιξαν μια τρύπα που νά χωρή ήθροπος, κι' άπ' εκεί κατέθηκε ο μικρός στο χαζανέ, κ' έδινε του μεγάλου που φύλαγε άπ' έξω τ'α φλωριά. Σάν πήραν όσα ήθελαν, βγήκε ύστερα κι ο μεγάλος κ' έφυγαν.

Σάν αύριο ο βασιλιάς είδε πώς του έλειπαν κάμποσα φλωριά. Συλλογίστηκε πώς αύτοί οί κλέφτες μπορούν νά ξαναπ'αν· πιάνει λοιπόν και βγάζει όλα τ'α φλωριά, και βάζει πίσσα λυομένη, για νά κολλήση μέσα ήν τύχη και πάγει πάλι κανείς. Σάν αύριο βράδυ πήγαν πάλι οί δυό οί κλέφτες, κι αύτ'η τ'η φορά κατέθηκε ο μεγάλος στο χαζανέ. Άντίς όμως νά πατήση σε φλωριά, πάτησε στην πίσσα, και κόλλησε ως τ'η μέση. Άρχισε τότε νά φωνάζη για νά κατεβή ο άλλος νά τον ξεκολλήση. Κατεβαίνει κι ο άλλος, μ'εξ που νά τον βγάλη! Σάν είδε πώς είταν άδύνατο νά τον ξεκολλήση, σκέφτηκε

πώς άν τον αφήση ζωντανό, αύτός σαν τον ζωτούσε ο βασιλιάς θάλεγε όλη την αλήθεια, και τότε θά τ'α είχε κι' αύτός ήσυχια. Κόφτει λοιπόν τό κεφάλι του και τό παίρνει. Κ' ήμεινε μόνο τό κορμί του μέσα. Αύριο τό πρωί ο βασιλιάς κατεβαίνει στο χαζανέ και βρίσκει ένα κορμί χωρίς κεφάλι. Τό παίρνει τότε και διατάζει τους δούλους του νά τό βάλουν στη μέση τ'ης χώρας, κι όποιος περάση και τον κλάψει θά είναι συγγενής του, κι από κείνον θά καταλάβουν ποιος είνε.

Η γυναίκα του σαν έμαθε πώς έσφαζαν τον άντρα της και τον έχουν στη μέση του χωριού, τ'ης ήρθε τρέλλα, γιατί δέν είξερε τό λόγο. Πηγαίνει τότε στο σύντροφό του και λέγει. "Εσύ που δέ φοβήθηκες τό Θεό κ' έσφαξες τον άντρα μου και ήμειναν τ'α παιδιά μου όρφανά, θά πάγω νά τό πω στο βασιλιά πώς τον έσφαξες έσύ κι άς σε κάνει ό,τι θέλει. Τότε τ'ης είπε ο κλέφτης. — "Αν δέν έκορτα τό κεφάλι του, όταν τον έπιανε ο βασιλιάς και τονε φωτούσε θά έλεγε όλη την αλήθεια, και ποιόν είχε σύντροφο· και τότε θά είχαμε όλοι μας φόβο, ίσως κ' έσύ. Του είπε τότες αύτ'η πώς ήθελε νά δ'η τον άντρα της για στεργνή φορά και νά τον κλάψη κ' ήθελε νά πάρη τ'η γνώμη του, πώς νά πάγη εκεί που τον έχουν, χωρίς νά τ'η γνωρίσουν. Τ'ης είπε τότε